

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Radomska-Stęplewska

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2017 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa C. I. (...)Fundusz (...)z siedzibą w W.

przeciwko B. P.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 13 kwietnia 2017 r.

sygn. akt I C 223/17

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Małgorzata Radomska-Stęplewska

UZASADNIENIE

Powód C. I. (...)Fundusz (...)z siedzibą w W. pozwem z dnia 07 października 2009 r. wniesionym do Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie domagał się zasądzenia od pozwanej B. P. kwoty 7.335,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów sądowych w tym zastępstwa procesowego.

W dniu 27 października 2009 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Woli w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Postanowieniem z dnia 12 marca 2010 r. ww. Sąd uchylił nakaz zapłaty w związku z tym, że pozwana nie mieszka pod adresem wskazanym przez powoda.

Postanowieniem z dnia 04 kwietnia 2011 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Woli w Warszawie uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę do rozpoznania według właściwości miejscowej ogólnej Sądowi Rejonowemu w Pile.

W dniu 19 sierpnia 2011 r. Sąd Rejonowy w Pile wydał wyrok zaoczny, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Wyrok uprawomocnił się w stosunku do pozwanej w dniu 09 września 2011 r., a w dniu 31 stycznia 2012 r. otrzymał klauzulę wykonalności.

W dniu 15 stycznia 2016 r. pozwana złożyła zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi z dnia 19 stycznia 2011 r. z uwagi na nieprawidłowe jego doręczenie. Sąd Okręgowy w Poznaniu rozpoznając niniejsze zażalenie stwierdził, iż zażalenie było bezzasadne, jednakże podzielił on zarzuty pozwanej uznając, iż pozwana ma w dalszym ciągu możliwość wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego wobec stwierdzonych wadliwości w dokonaniu doręczenia tego orzeczenia.

Pismem z dnia 23 września 2016 r. pozwana wniosła o prawidłowe doręczenie jej odpisu wyroku zaocznego, co nastąpiło w dniu 20 października 2016 r.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwana reprezentowana przez fachowego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości z uwagi na przedawnienie roszczenia i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła, iż powód nie wskazał nigdzie daty wymagalności roszczenia, a dług co wskazał powód dotyczy karty kredytowej wydanej w 2002 r. używanej przez pozwaną do 2005 r. Biorąc pod uwagę 60-dniowy termin spłaty roszczenie jest w oczywisty sposób przedawnione.

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Pile w punkcie 1 uchylił w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Pile z dnia 19 sierpnia 2011 r. sygn. akt I Cupr 121/11; w punkcie 2 powództwo oddalił; w punkcie 3 zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w punkcie 4 zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Pile kwotę 125 zł tytułem kosztów sądowych, od których zwolniona była pozwana

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód w rozpatrywanej sprawie domagał się spłaty wierzytelności jaką miał nabyć w ramach umowy cesji przysługującej pierwotnemu wierzycielowi z tytułu zawartej z pozwaną umowy o kartę kredytową.

Niesporne w niniejszej sprawie było, że (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną umowę o kartę kredytową z określonym w umowie limitem kredytowym. Poza sporem był także fakt, że pozwana nie wykonała ciężącego na niej obowiązku zwrotu przedmiotu umowy wraz z oprocentowaniem i kosztami jego udzielenia w oznaczonych terminach spłaty.

Nadto zgodnie z art. 509 § 1 k.c. z chwilą podpisania umowy cesji na powoda przeszła wierzytelność będąca przedmiotem umowy wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami, w tym roszczenie o zaległe odsetki. Sąd uznał, iż powód należycie wykazał czynną legitymację procesową do występowania w niniejszym procesie i rozpoznał powództwo merytorycznie.

Sąd podniósł również, że pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda łączyła umowa o elektroniczny instrument płatniczy w rozumieniu ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, albowiem karta kredytowa stanowi elektroniczny instrument płatniczy.

Przechodząc do analizy zgłoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z przepisem art. 6 nieobowiązującej już ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniały się z upływem 2 lat. Wskazana ustawa została uchylona przez ustawę z dnia 12 lipca 2013 roku o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw, która to w przepisie art. 38 stanowiła, iż traci moc ustawa z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232). Jednocześnie jednak ustawa uchylająca przewidywała w art. 26 ust. 1, iż do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. Ustawa z dnia 12 lipca 2013 roku weszła w życie z dniem 7 października 2013 roku.

W świetle powyższego zasadnym jest wniosek, iż dla roszczeń banku powstałych przed dniem 7 października 2013 roku będą miały zastosowanie szczególne zasady wynikające z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych z dnia 12 września 2002r., tj. 2 - letni termin przedawnienia. Natomiast dla roszczeń, które powstały dopiero po tej

dacie, zastosowanie znajdą ogólne zasady przedawnienia określone w przepisie art. 118 k.c., tj. 3-letni termin związany z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zdaniem Sądu Rejonowego powód nie mógł się powołać w tym względzie na przerwę w biegu przedawnienia (art. 123 k.c.), gdyż nie był on stroną postępowań, ani w zakresie złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, ani też wniosku egzekucyjnego.

W realiach przedmiotowej sprawy, Sąd zwrócił uwagę, iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, Biul. SN 2016/6/10). W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się bowiem odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula, nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 02 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, LEX nr 565, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, LEX nr 171720, z dnia 19 lutego 2015 r., III P 103/14, OSNC 2015/12/137). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, gdyż w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c. Tym samym wierzyciel, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności. Nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu, w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Nie może umknąć uwadze, jak słusznie wskazuje Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy niebędącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną nabywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo.

Zdaniem Sądu I instancji wymagalność roszczenia, jak podaje zresztą sam powód, powstała w momencie wypowiedzenia umowy pożyczki przez Bank. Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na określenie konkretnej daty wypowiedzenia, jednakże przedmiotowe musiało nastąpić przed wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego. Roszczenie uległo zatem przedawnieniu z upływem dwuletniego terminu przedawnienia, który zakończył swój bieg najpóźniej 30 września 2008 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy uchylił wyrok zaoczny na podstawie art. 347 zd. 1 k.p.c. oraz oddalił powództwo z uwagi na przedawnienie roszczenia.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 7.335,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi od wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym także kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Apelujący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów:

I. art 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. polegające na błędnej ocenie dowodów przejawiającej się w uznaniu, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu, podczas gdy bieg przedawnienia dochodzonego roszczenia był skutecznie przerywany poprzez nadanie klauzuli bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 30.10.2006 r. o numerze (...) postanowieniem Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 28.11.2006 r. sygn. akt I Co 970/06, a kolejno poprzez wszczęcie postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tucholi M. W. w sprawie o sygnaturze akt (...), które postanowieniem z dnia 06.11.2007 r. zostało przekazane do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pile W. W., który prowadził przedmiotowe postępowanie pod sygn. akt (...), a następnie umorzył postanowieniem z dnia 05.02.2008 r., a końcowo poprzez wniesienie pozwu w dniu 24.10.2009 r., wobec czego do upływu trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia nie doszło;

II. art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c. poprzez ich błędną wykładnię przejawiającą się w przyjęciu, że wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego i nadanie mu klauzuli wykonalności na rzecz cedenta będącego bankiem nie wywołuje skutku przerwania biegu przedawnienia wobec cesjonariusza, a także, że w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, prowadzonej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności, postępowanie egzekucyjne nie wywołuje skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia w stosunku do nabywcy wierzytelności, w sytuacji gdy nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wszczęcie postępowania egzekucyjnego na jego podstawie powoduje przerwanie biegu przedawnienia, zaś prowadzenie postępowania egzekucyjnego skutkuje zawieszeniem biegu przedawnienia aż do prawomocnego zakończenia ww. postępowania, kiedy bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo - niezależnie od tego, czy występuje tożsamość podmiotowa pomiędzy podmiotem, na rzecz którego postępowanie egzekucyjne było prowadzone, a podmiotem, który następnie dochodzi roszczenia w postępowaniu sądowym.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że Sąd Rejonowy w istocie niesłusznie odwołuje się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. (III CZP 29/16) odnoszącej się do kwestii proceduralnych związanych ze stosowaniem bankowego tytułu egzekucyjnego, podczas gdy zasadność ochrony prawnej roszczenia powoda winna być rozpatrywana w kontekście przepisów materialnoprawnych. Powód bowiem nie korzystał z uprawnień do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, a zarzut przedawnienia niweczy w okolicznościach niniejszej sprawy hipoteza art. 123 § 1 k.c. Przede wszystkim skarżący wskazał, że przytoczona uchwała jakkolwiek oddziałuje na kształtowanie linii orzeczniczej siłą autorytetu Sądu Najwyższego, to nie stanowi przepisu prawa, a wiąże jedynie Sąd zwracający się z pytaniem prawnym. Sąd I instancji oparł się na poglądzie wyrażonym w uchwale Sądu Najwyższego z 2016 r., w której w sposób nieuzasadniony sformułowano pogląd o konieczności istnienia tożsamości podmiotowej przy dochodzeniu należności, w których banki posługiwały się bankowymi tytułami egzekucyjnymi. Pełnomocnik powoda nie podziela twierdzeń wyrażonych w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt III CZP 29/16. W tym miejscu powód wskazuje, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego załączył do pisma procesowego z dnia 22 marca 2017 r. zanonimizowaną kopię wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Lublinie, II Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 20 października 2016 roku, sygn. akt II Ca 472/16, która w istocie potwierdza, iż orzecznictwo w tym zakresie dopiero się kształtuje i istnieje uzasadnione przypuszczenie, że kontrowersyjna uchwała nie znajdzie aprobaty w judykaturze i orzeczeniach sądów niższej instancji, które nie mogą być całkowicie deprecjonowane. Treść przedmiotowego wyroku potwierdza przede wszystkim stanowisko powoda wskazujące na niemożność bezkrytycznego przyjmowania treści orzecznictwa Sądu Najwyższego, z uwagi na charakter prawny tych orzeczeń, które nie mają mocy zasady prawnej, a przedmiotowa uchwała z 29 czerwca 2016 r. stanowi de facto novum w interpretacji wskazanych przepisów.

Za nieprzekonujące i nieznajdujące oparcia w brzmieniu przepisów dotyczących zdarzeń powodujących przerwanie biegu przedawnienia należy uznać odwołanie się przez Sąd Najwyższy celem uzasadnienia tezy wyrażonej w uchwale do specyfiki bankowego tytułu egzekucyjnego, do wystawienia którego były uprawnione wyłącznie banki. Okoliczność, iż podmioty inne niż banki nie mogły posługiwać się, ani powoływać się na bankowy tytuł egzekucyjny nie powinna

skutkować przenoszeniem tego ograniczenia na sferę zdarzeń związanych z przerwaniem biegu przedawnienia roszczeń. W niniejszym postępowaniu powód nie korzysta z bankowego tytułu egzekucyjnego i przywilejów związanych z jego wystawieniem i uzyskaniem na ten tytuł klauzuli wykonalności, a także wszczęcia na jego podstawie postępowania egzekucyjnego, albowiem atrybuty te przysługiwały wyłącznie bankom, a jedynie powołuje się na zdarzenie prawne w postaci wszczęcia postępowania egzekucyjnego, które zgodnie z treścią 123 § 1 pkt 1 k.c. powoduje przerwanie biegu przedawnienia.

Zdaniem skarżącego ocena z punktu widzenia art. 123 § 1 k.c. powinna być jednolita dla każdego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, bowiem nie sposób uznać, iż treścią tego przepisu ustawodawca zamierzał wyeliminować z hipotezy przepisu cesjonariuszy nabywających wierzytelność od banku stwierdzone bankowym tytułem egzekucyjnym. Literalne brzmienie tego przepisu mówi o bezpośredniości działań zmierzających do zaspokojenia roszczenia. Okoliczności niniejszej sprawy odpowiadają dyspozycji wskazanej normy prawnej.

Apelujący wskazał, że przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło na skutek działań podjętych przez pierwotnego wierzyciela, tj. bank. Trudno dopatrywać się jakoby przerwanie biegu przedawnienia na skutek wszczęcia egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności, było zdarzeniem innego rodzaju niż zdarzenie powodujące przerwanie biegu przedawnienia wywołane dokonaniem tej czynności na podstawie każdego innego wykonalnego tytułu egzekucyjnego. W ocenie pełnomocnika za niezasadne należy uznać wiązanie kwestii szczególnego uprawnienia do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego z instytucją przerwania biegu przedawnienia.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy, w oparciu o zebrany materiał dowodowy, dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i ustalenia te Sąd Okręgowy na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął jako własne. Na aprobatę zasługiwały również rozważania prawne Sądu Rejonowego.

Nietrafny okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegającego na błędnej ocenie dowodów przejawiającej się w uznaniu, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Przede wszystkim stwierdzić należy, iż apelujący zarzucając naruszenie art. 233 k.p.c. nie podniósł żadnych argumentów zarzut taki uzasadniający, a w szczególności nie wskazał, jakie Sąd I instancji popełnił błędy przy ocenie materiału dowodowego. W istocie zarzut ten zmierza do zakwestionowania przyjęcia przez Sąd, iż nie było podstaw do zastosowania art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c., a więc stanowi zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię (błąd w subsumcji) i uznanie, że w przedmiotowej sprawie doszło do przedawnienia roszczenia. W takim zatem zakresie dokonano oceny tego zarzutu apelacji, który mieści się w podniesionym także przez apelującego zarzucie naruszenia prawa materialnego.

Nie można zgodzić się z powodem, iż w przedmiotowej sprawie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia poprzez nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 30.10.2006 r. postanowieniem Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 28.11.2006 r., sygn. akt I Co 970/06, a następnie poprzez prowadzone postępowanie egzekucyjne w sprawie (...) przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tucholi M. W., które zostało przekazane Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Pile W. W. - sygn. akt (...).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest bowiem stanowisko, które Sąd Okręgowy w niniejszym składzie w pełni podziela, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę

biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.) (zob. uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, Legalis nr 1469243, podobne stanowisko wyraził SN w postanowieniu z dnia 26 października 2016 r., III CZP 60/16, Lex nr 2152395).

W uzasadnieniu uchwały z dnia 29 czerwca 2016 r. Sąd Najwyższy wskazał, że przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Wskazać w tym miejscu należy, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

Omawiany pogląd Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela. Przyjąć zatem należało, że roszczenie powoda w okolicznościach przedmiotowej sprawy jest przedawnione. Jakkolwiek w stosunku do poprzedniego wierzyciela ((...) Bank S.A. w W.) wszczęcie postępowania egzekucyjnego miało ten skutek, że przerwało bieg przedawnienia, to już dla nabywcy wierzytelności (powoda w niniejszej sprawie- C. I. (...) Fundusz (...)w W.) nie odnosi to takiego skutku.

W konsekwencji roszczenie powoda przedawniło się z upływem dwóch lat od chwili, kiedy wierzytelność stała się wymagalna tj. w momencie wypowiedzenia umowy o kartę kredytową. Rację miał przy tym Sąd Rejonowy podnosząc, iż w przedmiotowej sprawie do umowy o kartę kredytową z dnia 23 października 2002 r. zawartej pomiędzy pozwaną a (...) Bank (...) S.A. znajdują zastosowanie przepisy ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych z dnia 12 września 2002 r., która w art. 6 przewidywała dwuletni termin przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 26 ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw z dnia 12 lipca 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1036), która uchyliła ustawę z dnia 12 września 2002 r., do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Wskazać w tym miejscu należy, że w aktach sprawy nie ma dokumentu, który wskazywałby na datę wypowiedzenia umowy z dnia 23 października 2002 r., ale uznać należało, że ww. wierzytelność z pewnością była wymagalna w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, albowiem był to warunek konieczny dla wystawienia BTE. Skoro tak,

to najdalej w tej dacie - 30 października 2006 r. (k. 179) wierzytelność była wymagalna i gdyby od tej daty liczyć termin przedawnienia, to nastąpiło ono z dniem 30 października 2008r. Tymczasem pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 7 października 2009 r. (k.2), a zatem już po upływie terminu przedawnienia.

W konsekwencji przyjąć należało, że pozew z dnia 7 października 2009 r. został wniesiony po upływie terminu przedawnienia, wobec czego roszczenie podlegało oddaleniu.

Z przedstawionych względów apelację jako bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od 27 października 2016r., obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą proces. Na koszty postępowania apelacyjnego poniesione przez pozwaną składało się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 900 zł.

SSO Małgorzata Radomska -Stęplewska